

(γ) Προώθηση βιομηχανικών επενδύσεων από το ίδιο το Κράτος

Μπροστά στην επενδυτική καχεξία και την ανεπάρκεια που παρουσίαζαν οι επενδύσεις στη βιομηχανία σ' όλη την περίοδο της κρίσης η κυβέρνηση της Αλλαγής ανέλαβε σημαντικές επενδυτικές πρωτοβουλίες μέσω των κρατικών φορέων και ιδιαίτερα την ΕΤΒΑ. Η πιο σημαντική από τις πρωτοβουλίες αυτές είναι η βιομηχανία αλουμίνας, ύψους 450 εκατ. δολλαρίων, δηλ. η πιο σημαντική επένδυση των τελευταίων 15-20 ετών της ελληνικής βιομηχανίας.

Παράλληλα όμως προωθούνται μια σειρά από άλλες επενδύσεις όπως η μονάδα ανοξείδωτου χάλυβα, η παραγωγή ψευδάργυρου, μόλυβδου και χρυσού, ή μονάδα αμμωνίας και θειϊκού οξέως, ο εκσυγχρονισμός των κρατικών διύλητηρίων, δασοβιομηχανικό συγκρότημα για ρητίνη, η ΕΛΒΗΛ, η βιοτεχνολογία, μονάδα καλλιούχων αστρίων, μονάδα εξαέρωσης λιγνίτη, μεταλλικού πυριτίου, φωσφορικών χρωμιτών, ολοκληρωμένο πρόγραμμα σφαγείων.

(δ) Ενίσχυση της υποδομής

Οι επενδύσεις στην υποδομή αποτέλεσαν ένα σημαντικό εργαλείο της αναπτυξιακής πολιτικής στα χρόνια μετά το 1981. Οι επενδύσεις αυτές παίζουν ένα γενικότερο ρόλο, καθώς δημιουργούν ένα ευνοϊκότερο πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορούν να κινηθούν οι επενδύσεις στους άλλους τομείς της οικονομίας. Στα χρόνια μετά το 1981 (1982/83) η έμφαση της κυβέρνησης της Αλλαγής στο αναπτυξιακό προσανατολισμό της οικονομίας οδήγησε σε μια σημαντική αύξηση στο βάρος των δημόσιων επενδύσεων στις συνολικές επενδύσεις. Οι κρατικές επενδύσεις από 23,5% των συνολικών επενδύσεων την περίοδο 1977-81 ανέβηκαν στο 30,1% τα χρόνια 1982-83. Ιδιαίτερα, ενώ στα χρόνια αυτά, οι συνολικές ιδιωτικές επενδύσεις μειώνονται με ετήσιο ρυθμό -5,4%, οι δημόσιες αντίθετα αυξάνονταν με ρυθμό +8,9% σηκώνοντας το μεγαλύτερο βάρος της προσπάθειας για έξοδο της οικονομίας από την κρίση.

2. Ενεργοποίηση της κρατικής πολιτικής για την αγορά εγχώριων βιομηχανικών προϊόντων

Οι εξελίξεις από τα μέσα της δεκαετίας του 1970 οδηγούσαν σε μια συνεχή στροφή της εθνικής ζήτησης στα εισαγόμενα είδη. Οι καταναλωτές, το Κράτος και η ίδια η βιομηχανία κατευθύνονταν όλο και περισσότερο στις αγορές προϊόντων του εξωτερικού, με άμεσο αποτέλεσμα η ελληνική βιομηχανία να αποκόβεται προοδευτικά από τον εθνικό της χώρο για τη διάθεση των προϊόντων της. Οι κίνδυνοι μιας τέτοιας

τάσης για την ανάπτυξη, την απασχόληση του πληθυσμού, το συναλλαγματικό ισοζύγιο και την εξάρτηση της χώρας είναι προφανείς. Ένα σημαντικό μέρος των προβλημάτων που αντιμετωπίζει και αντιμετωπίζει η ελληνική βιομηχανία οφείλεται ακριβώς στο φαινόμενο αυτό. Η κυβέρνηση με σκοπό να αντιστρέψει την κατάσταση αυτή εφάρμοσε μια πολιτική κρατικών προμηθειών που στόχευε να στρέψει στην εγχώρια βιομηχανία ένα όλο και πιο μεγάλο τμήμα της αξίας των προμηθειών που κάνει το Κράτος κάθε χρόνο..

Το ενιαίο πρόγραμμα κρατικών προμηθειών αντιπροσωπεύει ποσά που φτάνουν τα 2500 δισεκ. δρχ. το χρόνο. Για πολλούς κλάδους παραγωγής οι προμήθειες του Δημοσίου μέσα από τον κατάλληλο προγραμματισμό τους αποτελούν πολύ σημαντικό τμήμα της ζήτησης και μπορούν να διαδραματίσουν αξιόλογο ρόλο στην ανάκαμψή τους. Η πολιτική του ΠΑΣΟΚ στον τομέα αυτό πέτυχε να στρέψει τα 2/3 περίπου των κρατικών προμηθειών σε εγχώρια προϊόντα εξοικονομώντας και συνάλλαγμα και θέσεις εργασίας και αναπτυξιακές επιδράσεις στην παραγωγή.

Έτσι μέσα από μια προγραμματισμένη διαδικασία και συνολική πολιτική βούληση προωθείται η ελληνοποίηση των προμηθειών. Για πρώτη φορά έχουν πρόσβαση στις κρατικές προμήθειες και οι μικρομεσαίες επιχειρήσεις είτε μεμονωμένα είτε κύρια με τη μορφή συνεταιρισμών και κοινοπραξιών..

Η προσπάθεια αυτή έχει διπλό χαρακτήρα, οικονομικό και κοινωνικό. Στο οικονομικό επίπεδο προωθείται η διεύρυνση της παραγωγικής βάσης, η ανάπτυξη εγχώριας τεχνολογικής υποδομής, η αύξηση της απασχόλησης, η εξειδίκευση της παραγωγής, η οργανωτική και τεχνική αναβάθμιση των επιχειρήσεων, η ποιοτική βελτίωση των προϊόντων και τέλος η αύξηση του εθνικού εισοδήματος.

Στον κοινωνικό τομέα προωθούνται πιο υγιείς συναλλαγές, νοοτροπίες και αντιλήψεις που απορρέουν από ένα διαφορετικό σύστημα αξιών.

Ταυτόχρονα δημιουργούνται νέοι φορείς, συνεταιρισμοί και κοινοπραξίες που αποτελούν νέους αναπτυξιακούς πόλους και διαμορφώνουν νέες σχέσεις παραγωγής.

Για το ΠΑΣΟΚ ο στόχος της ελληνοποίησης της αναπτυξιακής μας πορείας είναι μια επιπρόσθετη και ουσιαστική διάσταση που μας διαφοροποιεί σε σχέση με το παρελθόν και καταγράφεται σαν συστατικό στοιχείο της αντεξαρτησιακής και αντιμονοπωλιακής πολιτικής μας σαν